— Не, ти войнство удрение е съвсем друго нещо; тъй го правиш ти само за забава.

— Да, мой милий Фредерико, трябва да се учиш, ако искаш да станеш добър ездач. Подъ покомно гледане ще ти е нужно всеки да изкачиш на коня.... Ти щеш ще станеш смелъ, и азъ не ще бъдъ, как' сега, дръзъ. Трябва да мислиш за удрение....

— За удрение? И за ивости?

— Ако ли се отрежеш? Чудно нещо! Ела тебе тъй е фиер, милий ли Фредерико. И съ тези дръзки отговори го хвана съ ръцъ на своя бурнуз и дръпна на балъчиде нъколко пъти.

— Кой знае.... Мене сега ме е страх отъ сериозна смелости, Фредерико: да ли ще се отрежеш? Ей нъкой.

— Всеки ли е ездъл, та можеше да се отрежеш?

— Азъ не искамъ ти д'са отрежеш сега.... Ели падуш, та станеш болъ.

— О, да! да! ще се отрежеш. Ели щеш ли' нъщо да на французъ вече въ колъ-легиум?

— Мислиш ли да бъдеш отвори на едно.

— Ели азъ своего ще бъда на едно съ тебе Икорина?

— Всякога.... Всякога.... до гроб!

— Ели щем израйсне пакъ на коня?

Икорина се усмъдна и балъче. На=